

ก.ตร. เพิ่มโทษเป็นไล่ออกทั้งที่เคยถูกกักขังไปแล้ว เป็นการลงโทษที่ซ้ำซ้อนหรือไม่ ?

โดยนายปกครอง

“ยาเสพติด” นอกจากจะเป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อสังคมแล้ว ยังมีผลกระทบต่อหน้าที่ราชการ ด้วยเช่นกัน ดังเช่น ... คดีปกครองที่ได้หยิบยกมาเป็นอุทธรณ์ใน คอลัมน์ “บทความพิเศษ” ของวารสารตำรวจฉบับนี้ ซึ่งเป็นกรณีที่ข้าราชการตำรวจอันมีหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมาย แต่ได้กระทำความผิดเสียเอง จนถูกจับกุมดำเนินคดีอาญา **ฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน)** และได้ถูกดำเนินการสอบสวนทางวินัยจนนำไปสู่การถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ

โดยมูลเหตุของคดีมีอยู่ว่า ... ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองสารวัตรสายงานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรแห่งหนึ่ง ได้ถูกผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีมียศต่าตำรวจและดำรงตำแหน่งผู้บังคับหมู่งานสืบสวน ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สืบเนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งว่ามีการมั่วสุมเสพยาเสพติดที่ห้องพัก ณ โรงแรมแห่งหนึ่ง จึงเดินทางไปตรวจสอบ พบผู้ฟ้องคดีอยู่ในสภาพมึนเมาสิ่งเสพติด จึงนำผู้ฟ้องคดีไปตรวจปัสสาวะเบื้องต้นให้ผลเป็นบวก และนำตัวอย่างปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีส่งให้แพทย์ของโรงพยาบาลทำการตรวจอีกครั้ง ผลปรากฏว่าพบสารเมทแอมเฟตามีน จึงแจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมาย

ทั้งนี้ ในชั้นจับกุมผู้ฟ้องคดีได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา แต่ให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนคดีอาญา ต่อมา ศาลแขวงมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ฟ้องคดีไปควบคุมเพื่อตรวจพิสูจน์และแจ้งคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัด หลังจากนั้น คณะอนุกรรมการฟื้นฟูฯ ได้มีคำสั่งว่าผู้ฟ้องคดีได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจนครบถ้วนตามที่กำหนดในแผนฟื้นฟูฯ ซึ่งผลการฟื้นฟูเป็นที่พอใจ จึงให้ถือว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากความผิดที่ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ และอัยการจังหวัดศาลแขวง ได้มีคำสั่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี

ส่วนการดำเนินการทางวินัย ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาเสพยาเสพติด แต่มีพฤติการณ์ละทิ้งหน้าที่เวรยามและเมาสุรา ถือได้ว่าเป็นการประพฤติตนไม่สมควร จึงมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยไม่ร้ายแรงเห็นควรกักขัง ๑๕ วัน ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดจึงมีคำสั่งลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และให้ยุติเรื่องวินัยอย่างร้ายแรง พร้อมทั้งรายงานผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวต่อผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาคและมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ

แต่เมื่อผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาคได้รายงานผลการสอบสวนให้คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) ทราบ ซึ่งคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย โดยได้รับมอบอำนาจให้ทำการแทน ก.ตร. อย่างเด็ดขาด เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ (ใช้บังคับขณะนั้น) ความร้ายแรงระดับโทษถึงไล่ออกจากราชการ คำสั่งที่ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน ยังไม่เหมาะสม จึงให้ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการให้เป็นการถูกต้องเหมาะสมต่อไป ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาคจึงมีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว โดยคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทน ก.ตร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการถูกต้องเหมาะสมแล้ว จึงมีมติยกอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม และเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการและมติยกอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุมว่ารับสารภาพ ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพเฉพาะในเรื่องการตรวจปัสสาวะแล้วพบสารเสพติด แต่ไม่ได้รับสารภาพว่ามีเจตนาเสพยาเสพติด

ซึ่งมาจากการถูกมอมยา ผู้ฟ้องคดีไม่รู้สีกตัวหรือมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เช่นคนปกติทั่วไป จึงยอมลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุม อีกทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมไม่นำปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีไปตรวจพิสูจน์ที่ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ในพื้นที่จังหวัด ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในการตรวจพิสูจน์แยกสารเสพติด จึงยื่นฟ้องผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด และ ก.ตร. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ตามลำดับ) ต่อศาลปกครองชั้นต้น เพื่อขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งและมติที่พิพาทดังกล่าว

คดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โดยศาลเห็นว่าในชั้นจับกุมผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้เจตนาเสพยาเสพติด และได้ให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาทั้งในชั้นการสอบสวนคดีอาญาและในชั้นการสอบสวนทางวินัย โดยไม่ได้มีพยานหลักฐานใดมายืนยันและสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน เพียงแต่นำพยานบุคคลเพียงคนเดียวมาให้ถ้อยคำในชั้นการสอบสวนทางวินัย แต่ถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าวซึ่งมาให้ถ้อยคำในภายหลังย่อมไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือพอที่จะรับฟังได้ตามคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงจากสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนและพยานหลักฐาน ไม่ว่าจะ เป็นบันทึกการจับกุมผู้ฟ้องคดีก็ให้การรับสารภาพในขณะที่เกิดเหตุ ประกอบผลการตรวจพิสูจน์ตัวอย่างปัสสาวะพบสารเมทแอมเฟตามีนและการดำเนินคดีอาญาของพนักงานสอบสวน กรณีจึงเห็นได้ว่าพยานบุคคลและพยานหลักฐานดังกล่าวมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่า ซึ่งพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมายตามที่ถูกละเมิด พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดมีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทน ก.ตร. มีมติยกอุทธรณ์ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำพิพากษาความว่า การมีคำสั่งลงโทษไม่เป็นไปตามมติ ก.ตร. ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งผู้ฟ้องคดีควรได้รับโทษปลดออกไม่ใช่ไล่ออกจากราชการ อีกทั้งยังเป็นการลงโทษซ้ำซ้อน อันขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและกฎหมายว่าด้วยตำรวจแห่งชาติ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คัดค้านที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง กรณีจึงต้องพึงยุติตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า มติที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ?

โดยมีข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ (ใช้บังคับขณะเกิดข้อพิพาท) มาตรา ๙๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจผู้ใดแล้ว ให้รายงานการดำเนินการทางวินัยต่อผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งเหนือผู้ดำเนินการทางวินัยและผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่งเห็นว่าการยุติเรื่อง การงดโทษ หรือการลงโทษเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็ให้มีอำนาจสั่งลงโทษ เพิ่มโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่หนักขึ้น ลดโทษลงเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่เบาลง งดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนหรือยกโทษให้ถูกต้องหรือเหมาะสมตามควรแก่กรณี ตลอดจนแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในคำสั่งเดิมให้ถูกต้องเหมาะสมได้ด้วย และในกรณีที่เห็นว่าควรดำเนินการอย่างไรเพิ่มเติม เพื่อประกอบการพิจารณาให้ได้ความจริงและยุติธรรม ก็ให้มีอำนาจดำเนินการหรือสั่งดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี โดยการสั่งลงโทษหรือเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น ต้องไม่เกินอำนาจของตนตามมาตรา ๘๘ และการเพิ่มอัตราโทษเมื่อรวมกับอัตราโทษเดิมต้องไม่เกินอำนาจนั้นด้วย ถ้าเกินอำนาจของตนก็ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นตามลำดับเพื่อให้พิจารณาดำเนินการตามควรแก่กรณี ทั้งนี้ ถ้าเห็นว่าการจะสั่งลงโทษหรือเพิ่มโทษนั้น กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้รายงานต่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเพื่อให้พิจารณาดำเนินการ วรรคสี่ บัญญัติว่า เมื่อมีกรณีเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ให้ผู้สั่งมีคำสั่งใหม่ และในคำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมด้วย พร้อมทั้งระบุวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้น หรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม แล้วแต่กรณี

ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ตร. (ปัจจุบันใช้บังคับตามมาตรา ๑๒๖ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ ซึ่งได้กำหนดแนวทางเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวไว้ในทำนองเดียวกัน)

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดมีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ เป็นการดำเนินการตามมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย อันเป็นกรณีที่ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดใช้อำนาจตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ (ใช้บังคับในขณะเกิดข้อพิพาท ปัจจุบัน คือ มาตรา ๑๒๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕) ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยแล้ว หากเห็นว่ายังไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม สามารถสั่งเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องหรือเหมาะสมตามที่เห็นควร และอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในคำสั่งเดิมให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้ด้วย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงระดับโทษจากเดิมกักขังเป็นไล่ออกจากราชการ สอดคล้องกับแนวทางการพิจารณาและมาตรฐานการลงโทษวินัยของข้าราชการตำรวจตามมติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ข้อ ๑๖.๑ กรณีได้เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๑๖.๑.๑ ผลการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดเป็นที่พอใจของคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด กรณีผู้บังคับบัญชาสืบสวนพบหรือตรวจพบว่ากระทำความผิดฐานยาเสพติด เสพและมีไว้ในครอบครอง เสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายหรือเสพ และจำหน่ายยาเสพติด หรือถูกจับกุมตามข้อหาดังกล่าว ซึ่งกำหนดแนวทางการพิจารณาระดับโทษไล่ออก เมื่อกรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีที่ถูkJ้างหน้าที่ตำรวจหน่วยอื่นจับกุม จึงมิใช่เป็นกรณีผู้บังคับบัญชาสุ่มตรวจร่างกายและผลการตรวจพบสารเสพติด ที่กำหนดแนวทางการพิจารณา ระดับโทษให้ปลดออกจากราชการตั้งที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เป็นการลงโทษซ้ำซ้อน นั้น ศาลเห็นว่า เมื่อบทบัญญัติมาตรา ๙๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ (ปัจจุบัน คือ มาตรา ๑๒๖ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕) ประกอบกับข้อ ๓ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗ กำหนดให้การเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้นให้คำสั่งลงโทษเดิมเป็นอันพับไป ดังนั้น แม้ในคำสั่งที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจะไม่มีข้อความระบุให้ยกเลิกคำสั่งเดิมที่ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีที่กำหนด ๑๕ วัน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๑ วรรคสี่ ดังกล่าว แต่คำสั่งเดิมนั้นได้สิ้นผลลงด้วยเหตุที่ได้มีคำสั่งใหม่เข้าแทนที่แล้ว กรณีจึงไม่ใช่การกระทำกรรมเดียวถูกลงโทษสองครั้ง

นอกจากนี้ ในการดำเนินคดีอาญากับผู้เสพเมทแอมเฟตามีน เมื่อพิเคราะห์พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดฯ มาตรา ๑๙ ประกอบกับ มาตรา ๓๓ ที่บัญญัติให้ผู้เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจนครบกำหนดแล้ว ให้พนักงานอัยการยุติการดำเนินคดีอาญานั้นแล้ว ศาลเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดฯ ดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติดให้กลับเข้าสู่สังคมได้โดยไม่ต้องแวะกับยาเสพติดอีกต่อไป กฎหมายจึงให้ผู้นั้นพ้นจากความผิดอาญาที่ถูกกล่าวหา แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจมีหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายกลับกระทำความผิดเสียเอง ดังนั้น ในการดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจซึ่งมุ่งประสงค์ควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ภายใต้กรอบของกฎหมาย ระเบียบวินัย ให้สมกับเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ การลงโทษทางวินัยจึงต่างจากการดำเนินคดีอาญาดังกล่าว อีกทั้งการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาแตกต่างจากการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษในคดีอาญา กล่าวคือ การลงโทษทางวินัยผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหา หากผลการสอบสวนทางวินัยฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาชอบที่จะต้องสั่งลงโทษทางวินัยโดยไม่ชักช้าและไม่ต้องรอฟังคำพิพากษาในคดีอาญา

เมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยโดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติฯ (ปัจจุบัน คือ มาตรา ๑๑๒ (๖) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕) และผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดวินัยฐานดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และการที่คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทน ก.ตร. มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเดียวกัน จึงไม่ได้เป็นการกระทำที่ซ้ำซ้อนและไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมายแต่อย่างใด

ศาลปกครองสูงสุดจึงยืนตามศาลปกครองชั้นต้นที่พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๖๖๕/๒๕๖๗)

จากคดีดังกล่าว ... ศาลได้วินิจฉัยให้เกิดความชัดเจนว่า ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจผู้ใดและได้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งเหนือขึ้นไปและผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแล้ว หากผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวยังไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็สามารถสั่งเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องหรือเหมาะสมตามที่เห็นควร และอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในคำสั่งเดิมให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้ โดยมีอำนาจสั่งลงโทษ เพิ่มโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่หนักขึ้นหรือเบาลง รวมทั้งลดโทษหรือยกโทษให้ถูกต้องหรือเหมาะสมตามควรแก่กรณีได้ โดยให้มีคำสั่งใหม่และในคำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมด้วย

ทั้งนี้ ตามอุทธรณ์แม้ในคำสั่งที่ลงโทษไล่ออกจากราชการจะไม่มีข้อความระบุให้ยกเลิกคำสั่งเดิมที่ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดี แต่ศาลท่านได้วินิจฉัยว่าคำสั่งเดิมนั้นได้สิ้นผลลงด้วยเหตุที่ได้มีคำสั่งใหม่เข้าแทนที่แล้วตามข้อ ๓ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิมๆ ที่ได้กำหนดให้การเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น ให้คำสั่งลงโทษเดิมเป็นอันพับไป กรณีจึงไม่ใช่การกระทำกรรมเดียวถูกลงโทษสองครั้ง ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการและมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ... นั้นเองครับ

(ปรึกษาการฟ้องคดีปกครองได้ที่สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕ สามารถศึกษาความรู้ที่น่าสนใจเกี่ยวกับคดีปกครองได้ที่ “ศูนย์การเรียนรู้ศาลปกครองออนไลน์”)

<https://aclib.admincourt.go.th/>